

Det kongelige danske geografiske Selskab.

Det første Møde i Vinteren 1905--1906, der leledes af *Selskabets Sekretær*, mindedes denne i varme Ord *Selskabets afdøde Raadsformand Professor Dr. phil. og jur. J. L. Ussing*, samt *Præsidenten for „Gesellschaft für Erdkunde i Berlin Gehejmeregeringsraad Professor Dr. Ferdinand Friherre von Richthofen*, der den 6te Oktober 1905 var afgaaet ved Døden. Forsamlingen sluttede sig til Sekretærens Ord ved at rejse sig.

Herefter holdt Hr. *Knud Rasmussen* Foredrag om *Østgrønlandske Sjæleranere og Drabsmænd*. Lysbilleder.

I **det andet Møde** holdt Professor ved Universitetet Dr. phil. *Dines Andersen* Foredrag om *Buddhismen og dens geografiske Udbredelse*, hvorefter Kaptajn *Ejnar Mikkelsen* gav en Oversigt over Planen til sin forestaaende arktiske Ekspedition.

Om Land norden for Beringstrædet og en Ekspedition dertil.

Af *Ejnar Mikkelsen*.

Da den amerikanske Hvalfanger Kaptajn Long i Efteraaret 1867 hjembragte Beretninger om Opdagelsen af Land ud for Cape Jakan, kom der igen Fart i de gamle Teorier om Land norden for Beringstrædet.

Kapt. Rodgers havde i 1855 henvist det Land, der angaves at være set af Kapt. Kellet og hele hans Besætning i 1849, til den Samling af Sagnøer, som Polarkortet fra Tid til anden har fremvist.

Skønt der vel næppe kan være nogen Tvivl om, at det af Kellet og Long sete Land er det samme, er det dog værd at lægge Mærke til, at Kapt. Kellets Opgivelse absolut ikke svarer til Wrangels Ø's geografiske Position, men meget mere til det af Kapt. Williams den 21. Septbr. 1867 fra 74° 30' N. og 173° W. Lgd. i W.N.W. (mis- eller retvisende?) sete Land.

Ligeledes havde der i Begyndelsen af Halvtredserne rejst sig Røster, der hævdede, at der maatte ligge ukendte Lande nær ved Alaskas Nordkyst. Man begrundede især denne Antagelse paa den enestaaende svære Is, der forhindrede de engelske Franklin-Ekspeditioner i at forlade Kysten fra Pt. Barrow og til Cape Prince Alfred paa Banks Land.

Capt. Mc. Clure, der paa sin berømte Rejse sej-

lede langs denne Iskant, fortæller om, at den grundstødte paa den amerikanske Kyst paa 7—12 Favne Vand, ja, han omtaler endog Havis, der paa sit højeste var ca. 100 Fod over Havoverfladen! Som oftest var Højden dog kun 30—40 Fod.

Denne Is var ikke jævn som Isen i Grønlandshavet eller Baffin Bay, men bestod af smaa Bakker, der laa ganske tæt ved hverandre, og saavel Mc. Clures som Osborns Mening er, at den er opstaaet ved Aars afvekslende Tø og Frost og vokset til disse kolossale Dimensioner. Selv de sværeste Søndensterme driver ikke denne Is ud af Sigte af Land, og saa snart Stormen ophører, nærmer den sig igen Kysten, indtil den grundstøder og kun lader en snæver Kanal være aaben mellem sig og Landet.

Kapt. Mc. Clure mente at kunne se „Landsky“ langt til Havs, men han og hans Ledsagere spejdede forgæves ud over disse umaadelige Ismasser efter mere tydelige Tegn paa uopdaget Land.

Den almindelige Mening var, at dette „mer de glace“ var fremstaaet ved at være landbundet mod Nord, og at kun det kunde forklare den svære Is. Den kunde ikke undslippe mod Vest paa Grund af Strøm,